

Sygnatura akt I C 564/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2023r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Aleksandra Dumińska

Protokolant: sek. sąd. Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2023 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa P. T.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. T. kwoty:

38.869,04 zł (trzydzieści osiem tysięcy osiemset sześćdziesiąt dziewięć złotych i cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 16 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty;

2.578,00 zł (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt osiem złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 22 października 2021 roku do dnia zapłaty;

oddala powództwo w pozostałym zakresie;

zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. T. kwotę 4.676,60 zł (cztery tysiące sześćset siedemdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

nakazuje pobrać od powoda P. T. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 541,10 zł (pięćset czterdzieści jeden złotych i dziesięć groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa w toku postępowania;

nakazuje pobrać od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1.540,06 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści złotych i sześć groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa w toku postępowania.

Sygnatura akt I C 564/21

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 września 2023 roku

Pozwem z dnia 22 października 2021 roku powód P. T. domagał się od pozwanej (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. zapłaty kwoty 56.103,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

46.834,52 zł od dnia 13 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty,

6.691,20 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

2.578,00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Wniósł także o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że dnia 13 grudnia 2020 roku w wyniku kolizji drogowej, do której doszło z winy kierowcy pojazdu objętego obowiązkowym ubezpieczeniem pojazdów mechanicznych u pozwanej, doszło do uszkodzenia pojazdu powoda marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz znajdującego się w nim wówczas komputera (...).

Tego samego dnia dokonano zgłoszenia szkody pozwanemu ubezpieczycielowi, który w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłacił powodowi kwotę 29.324,55 zł z tytułu uszkodzeń w pojeździe. Powód w oparciu o prywatny kosztorys naprawy stał na stanowisku, że koszt naprawy powstałych uszkodzeń w pojeździe wynosił 76.159,07 zł, a zatem odszkodowanie w tym zakresie zostało zaniżone o kwotę 46.834,52 zł. W uzasadnieniu wskazano także, iż pozwana w swojej kalkulacji przyjęła ceny części nieoryginalnych (zamienników), rabaty na części (ukrytą amortyzację), a ponadto zaniżyła stawki robocizny.

Powód dochodził także zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres od dnia 2 lutego 2021 roku do dnia 6 marca 2021 roku, tj. za 32 dni, w którym powód wynajmował pojazd marki J. (...) o numerze rejestracyjnym (...) od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Najem ten był niezbędny powodowi do czynności życia codziennego takich jak dojazd do pracy, czy wykonywanie zakupów. Za najem samochodu zastępczego trwający łącznie 31 dni po stawce dobowej 233,70 zł oraz 32 dni po stawce 209,10 zł została wystawiona faktura VAT nr (...) na kwotę 7.224,70 zł oraz faktura VAT nr (...) opiewająca na kwotę 6.691,20 zł. Powód przyznał, iż pozwana wypłaciła odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego za okres od dnia 18 grudnia 2020 roku do dnia 18 stycznia 2021 roku, tj. 31 dni w wysokości 7.224,70 zł, uznając w całości fakturę nr (...), jednocześnie odmawiając zwrotu kosztów najmu pojazdu za pozostały okres. Według powoda okres od dnia 2 lutego 2021 roku do dnia 6 marca 2021 roku był okresem technologicznej naprawy z uwzględnieniem zamówienia części oraz oczekiwaniem na części.

Powód wniósł także o naprawienie szkody z tytułu uszkodzenia komputera marki (...), który był przewożony w bagażniku samochodu powoda owinięty w koc i zabezpieczony siatką komputer. Według powoda podczas kolizji skrzynka narzędziowa przesunęła się i upadła na komputer, co doprowadziło do jego uszkodzenia. Pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania z tego tytułu, podnosząc, że nie było możliwe, aby zabezpieczony komputer uległ uszkodzeniu, wskazując także, że komputer nie był należyście zabezpieczony przed przemieszczaniem się przedmiotów w zwykłych warunkach drogowych. Wysokość żądanej kwoty odszkodowania w tym zakresie wynikała z prywatnej ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powoda. Z załączonego dokumentu wynikała konieczność wymiany matrycy (1.480,00 zł), dysku twardego (398,00 zł) oraz reinstalacji systemu (700,00 zł) – łączna wartość szkody w tym zakresie według powoda wyniosła 2.578,00zł.

(pozew wraz z załącznikami k. 3-14)

Pozwana w odpowiedzi na pozew domagała się oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W odpowiedzi na pozew wskazano, iż pozwana przyznaje, że przyjęła na siebie odpowiedzialność co do zasady za zaistniałe zdarzenie w zakresie kosztów naprawy pojazdu oraz najmu pojazdu zastępczego w początkowej fazie naprawy pojazdu. Nadto, iż zgodne z prawdą jest twierdzenie powoda, iż doszło do wypłaty na rzecz powoda łącznej kwoty 29.324,55 zł tytułem odszkodowania. Pozwana zaprzeczyła jednak konieczności i zasadności kosztów naprawy pojazdu i dalszego najmu pojazdu zastępczego ponad zakres uznanych uszkodzeń i ponad okres najmu uznany przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego. Nadto zakwestionowała także co do zasady żądanie powoda zapłaty kwoty 2.578,00 zł z tytułu uszkodzenia komputera.

Jednocześnie pozwana nie wypowiedziała się co do wysokości szkody w tym zakresie na żadnym etapie postępowania, jak również nie kwestionowała wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego, a jedynie jego czas trwania.

(odpowiedź na pozew wraz z załącznikami k. 63-69).

Obie strony podtrzymały swoje stanowiska wyrażone w toku postępowania. W szczególności powód nie cofnął powództwa po uzyskaniu opinii biegłych sądowych określających wysokość szkody.

(odpowiedź na pozew – k. 63-69).

SĄD USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

Dnia 13 grudnia 2020 roku pojazd powoda marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu w wyniku wypadku z winy kierowcy pojazdu objętego obowiązkowym ubezpieczeniem posiadaczy pojazdów mechanicznych. Ochrony ubezpieczeniowej OC sprawy przedmiotowej szkody udzielała pozwana (...) Towarzystwo (...) S.A. w W.. Podczas manewru wyprzedzania innego pojazdu, kierujący pojazdem marki S. (...) uderzył w poruszający się lewym pasem samochód powoda w przednią prawą stronę auta. Powód chcąc uniknąć dalszego kontaktu odbił w lewo i zahaczył lewą stroną auta w barierki ochronne.

Uszkodzeniu uległ także owinięty w koc i umieszczony pod siatką na zakupy komputer osobisty marki (...) przewożony w bagażniku pojazdu powoda.

(dowód: akta szkody na płycie – k. 62, zeznania powoda – k. 145v.-146v., płyta – k. 148).

Powód w okresie od dnia 18 grudnia 2020 roku do dnia 18 stycznia 2021 roku wynajmował pojazd zastępczy V. (...) w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Z tego tytułu wystawiono fakturę nr (...) na kwotę 7.224,70 zł brutto. Powyższa kwota została uregulowana w toku postępowania likwidacyjnego przez pozwaną.

(okoliczność bezsporna, ponadto dowód: faktura VAT nr (...) – k. 52, umowa najmu – k. 53).

Powód w okresie od dnia 2 lutego 2021 roku do dnia 6 marca 2021 roku wynajmował pojazd zastępczy J. (...) w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Z tego tytułu wystawiono fakturę nr (...) na kwotę 6.691,20 zł brutto. Powyższa kwota nie została wypłacona przez pozwaną.

(okoliczność bezsporna, ponadto dowód: faktura VAT nr (...) – k. 49, umowa najmu – k. 50-51).

Niezbędne, celowe i ekonomiczne uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powstałe w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 13 grudnia 2020 roku z zastosowaniem części oryginalnych, autoryzowanych zalecanych przez producenta pojazdu z uwzględnieniem przeciętnych stawek stosowanych przez zakłady naprawcze na terenie T. za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych w wysokości 120,00 zł / 120,00 zł / 130,00 zł (netto) wyniosły łącznie 68.193,59 zł brutto. Naprawa pojazdu nie powodowała ubytku wartości rynkowej pojazdu w stosunku do wartości przed szkodą.

Uzasadniony technologiczny czas naprawy ww. pojazdu wynosił 6 roboczodni. Z kolei w niniejszym przypadku, mając na uwadze przebieg procesu likwidacyjnego uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 26 dni.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego K. K. – k. 163-183 wraz z pisemną opinią uzupełniającą – k. 209-211).

W trakcie zdarzenia z dnia 13 grudnia 2020 roku doszło do uszkodzenia komputera (...). Koszt doprowadzenia uszkodzonego komputera do stanu sprzed szkody wynosi 2.578,00 zł brutto, na co składa się: zakup matrycy za kwotę 1.480,00 zł, dysku twardego (...) o pojemności 1 TB marki S. (...),5” za kwotę 398,00 zł oraz koszt wymiany ww. elementów oraz instalacji systemu operacyjnego.

(dowód: ekspertyza serwisowa z dnia 21.12.2020r. – k. 54).

Dnia 16 grudnia 2020 roku powód zgłosił szkodę pozwanej.

(dowód: akta szkody na płycie – k. 62)

Decyzją z dnia 28 grudnia 2020 roku pozwana przyznała powodowi kwotę 29.324,55 zł brutto tytułem odszkodowania w związku z uszkodzeniami pojazdu.

Decyzją z dnia 10 lutego 2021 roku pozwana odmówiła przyznania odszkodowania w związku z uszkodzeniem komputera (...).

Decyzją z dnia 18 lutego 2021 roku pozwana przyznała dopłatę w kwocie 7.244,70 zł w związku z najmem pojazdu zastępczego za okres od 18 grudnia 2020 roku do dnia 18 stycznia 2021 roku - zgodnie z fakturą nr (...).

Decyzją z dnia 31 marca 2021 roku pozwana odmówiła przyznania odszkodowania w związku z najmem pojazdu zastępczego za okres 2 lutego 2021 roku do dnia 6 marca 2021 roku - zgodnie z fakturą nr (...).

Reklamacje powoda od decyzji odmownych nie zostały uwzględnione.

(dowód: pismo z dnia 28.12.2020r. - k. 29-30 wraz z kalkulacją szkody – k. 32-38, , pismo z dnia 18.02.2021r. – k. 45, pismo z dnia 10.02.2021r. – k. 46, pismo z dnia 03.03.2021r. – k. 47-48, pismo z dnia 31.03.2021r. – k. 43-44, akta szkody na płycie – k. 62).

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił po rozważeniu całego zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, zeznań stron z ograniczeniem do przesłuchania powoda oraz dowodu z pisemnych opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy samochodowego K. K..

Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować autentyczność przedstawionych przez strony dokumentów prywatnych w postaci akt szkody, czy też korespondencji stron. Zważyć bowiem należało, że żadna ze stron nie podniosła w toku niniejszego postępowania zarzutów co do autentyczności tych dokumentów, a nadto wymienione powyżej dokumenty zostały podpisane przez osoby uprawnione i nie noszą żadnych znamion podrobienia, czy przerobienia. Dodatkowo, Sąd miał na uwadze, że żadna ze stron nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod wyżej wskazanymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Niemniej, za pozbawione znaczenia dowodowego, w kontekście ustalenia wysokości szkody, należało uznać kalkulacje kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu sporządzone przez strony. Kalkulacje te odzwierciedlały bowiem stanowiska procesowe stron i nie stanowiły wiarygodnego i obiektywnego dowodu na okoliczność ustalenia wysokości kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. W powyższym zakresie Sąd dokonując ustaleń faktycznych oparł się na dowodzie z opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy samochodowego K. K..

W odniesieniu natomiast do ekspertyzy serwisowej uszkodzonego komputera opiewającej na kwotę 2.578,00 zł jako kosztów naprawy wskazać należy, iż wysokość szkody w tym zakresie nie była kwestionowana przez pozwaną na żadnym etapie postępowania (zakwestionowano jedynie odpowiedzialność co do zasady) i w ocenie Sądu dokument ten mógł stanowić podstawę do ustalenia wysokości szkody, mimo, iż stanowił on dokument prywatny.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania opinii wydanych przez biegłego sądowego K. K. (05.12.2022r. oraz 19.04.2023r.) Opinie te zostały sporządzone w sposób rzetelny i fachowy, z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego oraz przy użyciu profesjonalnych narzędzi służących do tworzenia kosztorysów szkód komunikacyjnych. Nadto opinie te zostały sporządzone przez podmiot posiadający odpowiednią, fachową wiedzę oraz doświadczenie w wydawaniu opinii w tym zakresie. Wnioski opinii zostały wyrażone w sposób jasny, jednoznaczny i zrozumiały, a opinie te nie zawierały luk czy wewnętrznych sprzeczności. Przedstawione przez biegłego wnioski co do zakresu szkody, doboru części zamiennych, potrąceń, stawek za roboczogodzinę prac naprawczych oraz czasu niezbędnego najmu pojazdu oraz wynikającej z tego wysokości kosztów naprawy pojazdu były kategoryczne, dobrze uzasadnione, a co za

tym idzie nie budziły one wątpliwości Sądu w świetle zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Strona pozwana co prawda zakwestionowała konieczność wymiany sterownika radaru w uszkodzonym pojeździe, niemniej jednak opinia uzupełniająca biegłego w sposób jednoznaczny rozprawiła się ze stawianymi zarzutami - uznając je za bezzasadne. Uznając zatem, iż złożone opinie są jasne, spójne i logiczne Sąd uczynił je podstawowym materiałem dowodowym, na którym oparł rozstrzygnięcie w sprawie.

Sąd nie dopatrzyl się także podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań złożonych przez powoda. Zdaniem Sądu były one logiczne, spójne, zbieżne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Powód po kilku latach od zdarzenia nie pamiętał dokładnie, jak mogło dojść do uszkodzenia komputera znajdującego się w bagażniku (tj. czy uderzyła w niego skrzynka na narzędzia, czy komputer wysunął się z siatki i koca i wówczas uderzył w skrzynkę), ale potwierdził, że w czasie zdarzenia uszkodzonego przewoził komputer opisany w ustaleniach stanu faktycznego, a następnie że dokonał wyceny jego naprawy, czego efektem jest przedłożona ekspertyza.

Normatywną podstawę odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela stanowiły przepisy art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Na mocy natomiast art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Z treści art. 13 ust. 2 ww. ustawy wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Nadto, na względzie należało mieć również treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jednocześnie z treści art. 361 § 2 k.c. wynika, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poniósł poszkodowany.

Przechodząc do szczegółowych rozważań wskazać należało, iż pomiędzy stronami nie było sporu, co do okoliczności przedmiotowej kolizji drogowej i winy kierowcy pojazdu objętego obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń i tego, że odpowiedzialność za szkodę ponosi pozwana w związku z zawartą ze sprawcą umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Pozwana w toku postępowania likwidacyjnego przyjęła bowiem odpowiedzialność za szkodę co do zasady. Sporna pozostawała natomiast wysokość szkody odnosząca się zarówno do uszkodzeń w pojeździe, długości najmu pojazdu zastępczego jak i zasadność naprawienia szkody odnoszącej się do komputera (...).

Sąd w pełni podzielił utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, zgodnie z którym obowiązek naprawienia szkody przez ubezpieczyciela OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem w tym przypadku wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy pojazdu i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Ewentualna naprawa pojazdu (przed uzyskaniem odpowiedniego świadczenia od ubezpieczyciela), a także jej faktyczny zakres nie ma więc wpływu na sposób ustalenia wysokości należnego odszkodowania (zob. m.in. uchwałę

Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74, a także wyroki tego Sądu z 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, LEX nr 8894, z 16 stycznia 2002 r., IV CKN 635/00, LEX nr 78370 z 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410 i z 3 kwietnia 2019 r., II CSK 100/18, LEX nr 2648598, a także uchwałę tego Sądu z 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74, [w:] wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 23.06.2020r. w sprawie VIII Ga 119/20, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych, a także postanowienie Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2006 r., III CZP 76/05, LEX nr 175463, wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, LEX nr 8894, z 16 maja 2002 r., z 12 kwietnia 2018r., II CNP 43/17, LEX nr 2490615, z 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515).

Przywrócenie stanu poprzedniego może nastąpić w różny sposób. Poszkodowany wyraził swoją wolę w tym zakresie, zgłaszając określone żądanie do ubezpieczyciela - zgłoszenia szkody nastąpiło w dniu 16 grudnia 2020 roku i odnosiło się zarówno do uszkodzeń pojazdu jak i uszkodzeń komputera (...). Nie budziło wątpliwości, że zgłoszone roszczenie w tej dacie poszkodowanemu przysługiwało niezależnie od tego, czy dokonał wówczas naprawy samochodu (tak samo komputera) i nie ma znaczenia, czy koszty takie rzeczywiście poniósł później i czy rzeczywiście przeprowadzono wszystkie potrzebne naprawy. Przyjęcie odmiennego poglądu prowadziłyby do wniosku, że w każdej sytuacji, gdy odszkodowanie wypłacane jest przed naprawą pojazdu, co jest przecież sytuacją typową, określone późniejsze działania poszkodowanego (naprawa za mniejszą kwotę) rozdziłyby po stronie ubezpieczyciela roszczenia o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia, co jest nie do zaakceptowania. Nie ma natomiast żadnych podstaw do różnicowania sytuacji poszkodowanego, który mógł nie naprawić pojazdu przed wypłatą świadczenia (por. wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 26.07.2017r., I Ca 235/17, LEX nr 2344625).

Jeśli chodzi o wysokość stawek za prace naprawcze, to Sąd ostatecznie uznał, że w rozpatrywanym przypadku należy zastosować średnie stawki obowiązujące w dacie szkody na rynku lokalnym ustalone przez biegłego. Podkreślić należało, iż przyjęcie stawki ustalonej przez pozwanego nie może powodować obniżenia wysokości szkody poniesionej przez poszkodowanego, gdyż ta kształtuje się w oparciu o ceny rynku lokalnego przedstawione przez biegłego w opinii (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51). Stosowane od wielu lat stawki za prace naprawcze w kwocie 49,00 zł brutto w kalkulacji pozwanej nie znajdują żadnego odzwierciedlenia na rynku lokalnym napraw pojazdów mechanicznych i wykonywanych prac lakierniczych, blacharskich. Wobec tego stawki te nie mogły stanowić podstawy do żadnych ustaleń faktycznych w zakresie wyceny szkody. Bez znaczenia również jest fakt oferowania wykonania naprawy w sieci autoryzowanej ubezpieczyciela przy zastosowaniu takich stawek, bowiem poszkodowany nie ma obowiązku z sieci naprawczej korzystać i samodzielnie decyduje, czy i gdzie dokona naprawy wyrządzonej mu szkody.

Dalej należało wskazać na zasadność zastosowania w naprawie cen części nowych i oryginalnych z logo producenta typu O. Zdaniem Sądu brak jest podstaw do zastosowania części innych aniżeli wskazane przez biegłego w opinii przy zastosowaniu zalecanej przez producenta pojazdu technologii naprawy. Celem naprawy jest przywrócenie stanu pojazdu sprzed kolizji, a nie jedynie przywrócenie go do stanu używalności. Zatem dopiero, gdy pojazd został przywrócony do stanu poprzedniego można mówić, iż szkoda została naprawiona, a obowiązek ubezpieczyciela wygasa. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (por.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112, Prok. I Pr.-wkl. 2013/4/38, LEX 1129783, Biul.SN 2012/4/5, Monitor Prawniczy 2012/24/1319-1323).

Sąd stał na stanowisku, że nie można pozbawiać poszkodowanego na skutek kolizji, możliwości naprawienia szkody przy pomocy części oryginalnych zwłaszcza że w niniejszej sprawie nie stwierdzono uprzednio zastosowania części innych, niż oryginalne - jak wynika z opinii biegłego (k. 169). Nadto dokonanie naprawy przy pomocy części oryginalnych nie doprowadzi także do zwiększenia jego wartości, a doprowadzi go jedynie do stanu sprzed szkody, czego nie gwarantuje naprawa przy użyciu części innych, niż oryginały. Niezależnie od powyższego pozwana nie

udowodniła, aby w zdarzeniu szkodowym uszkodzone zostały części inne aniżeli nowe i oryginalne typu O pomimo dokonania oględzin uszkodzonego pojazdu w toku likwidacji szkody, co potwierdził także biegły sądowy w wydanej opinii.

Przesądżając powyższe, ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe wyrządzonej wskutek przedmiotowego zdarzenia, Sąd posiłkował się opinią biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów samochodowych K. K., z której wynikało, że celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy uszkodzeń samochodu poszkodowanego, przy zastosowaniu średnich stawek obowiązujących na rynku lokalnym w dacie szkody oraz według cen części nowych i oryginalnych typu O z daty powstania szkody wyniosły 68.193,59 zł brutto.

Biorąc pod uwagę kwotę wypłaconą poszkodowanemu przedprocesowo tytułem kosztów naprawy w wysokości 29.324,55 zł do skompensowania pozostała różnica ww. kwot, tj. 38.869,04 zł.

W niniejszym postępowaniu powód zgłosił również żądanie zapłaty przez pozwaną kwoty 6.691,20 zł w związku z najmem pojazdu zastępczego w okresie od dnia 2 lutego 2021 roku do dnia 6 marca 2021 roku.

Nie budziło wątpliwości, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje wydatki za najem pojazdu zastępczego. Istotne jest również, że jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.11.2002r., V CKN 1397/00, Legalis nr 57306; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.11.2004r., II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005 nr 3; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08.09.2004 r., IV CK 672/03, Legalis nr 277761).

Pomiędzy stronami nie było sporu, co do tego, że powód korzystał z pojazdu zastępczego we wskazanym wyżej okresie, a także tego, że ubezpieczyciel uznał za zasadny okres najmu w okresie od dnia 18 grudnia 2020 roku do dnia 18 stycznia 2021 roku za co wypłacił powodowi kwotę 7.244,70 zł. Zgodnie z opinią biegłego technologiczny czas naprawy pojazdu powoda wynosił 6 dni, przy czym mając na uwadze przebieg postępowania likwidacyjnego uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego, a więc czasu, w którym powód odzyskałby możliwość korzystania z uszkodzonego pojazdu wynosił 26 dni. Zdaniem biegłego odbiór pojazdu po przeprowadzonej naprawie powinien nastąpić dnia 12 stycznia 2021 roku, co ujmować należy w kategoriach obiektywnych, a zatem dalszy najem pojazdu za okres od 2 lutego 2021 do 6 marca 2021r. był niezasadny. Koszt ten nie mieścił się bowiem kosztach szkody pozostającej w adekwatnym związku – przyczynowym ze i wykraczał ponad normalne następstwa jej wyrządzenia. Nadto co warte podkreślenia spór między stronami dotyczył jedynie czasu najmu pojazdu zastępczego, nie zaś wysokości zastosowanych stawek najmu pojazdu.

Powód zgłosił także roszczenie obejmujące koszty doprowadzenia uszkodzonego komputera do stanu sprzed szkody. Wysokość tych kosztów nie była kwestionowana. Pozwana kwestionowała jedynie, że w deklarowanych przez powoda okolicznościach nie mogło dojść do jego uszkodzenia (skrzynka narzędziowa upadająca na komputer przykryty kocem i zabezpieczony siatką lub wyslizgnięcie się komputera owiniętego w koc i uderzenie o skrzynkę z narzędziami podczas kolizji). Ewentualnie zdaniem pozwanej komputer nie został prawidłowo zabezpieczony, co stanowić może przyczynienie się powoda do jego uszkodzenia. W niniejszym stanie faktycznym wskazać należy po pierwsze, że pozwana nie kwestionowała samego faktu, iż komputer ten był przewożony w dacie szkody w pojeździe powoda, a zatem strony były zgodne co do tej okoliczności. Względnie skoro pozwana nie zakwestionowała i nie odniosła się do tej okoliczności uznać ją należało za przyznaną przez pozwaną. W ocenie Sądu uszkodzenie komputera jako szkoda pozostająca w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem została wykazana przez powoda, tak co do zasady jak i wysokości. Wskazać należy, iż z dokumentów zgromadzonych toku postępowania likwidacyjnego poszkodowany już przy pierwszej czynności (zgłoszenia szkody w dniu 16.12.2020r.) wskazał, iż uszkodzeniu poza pojazdem uległ także przewożony komputer. W toku postępowania ubezpieczyciel powyższej informacji w zakresie przewożenia nie weryfikował, lecz odmówił wypłaty odszkodowania uznając, iż uszkodzenie to nie mogło powstać na skutek kolizji przy zabezpieczeniu komputera w koc, względnie odmówił wypłaty także z uwagi na niewłaściwe

zabezpieczenie komputera w pojeździe przed przemieszczeniem się. Sąd dał wiarę powodowi, że komputer owinięty był w koc i położony pod siatką zabezpieczającą zakupy i znajdował się w bagażniku pojazdu w chwili kolizji z dnia 13 grudnia 2020r. Komputer ten został zabezpieczony na czas jego przewożenia w koc i przyciśnięty siatką zapobiegająca jego przemieszczeniu, co w ocenie Sądu stanowiło odpowiednie jego zabezpieczenie na czas uczestnictwa pojazdu z zwykłym ruchem drogowym. Powód dokonując zabezpieczenia komputera nie mógł przewidzieć, iż dojdzie do kolizji z udziałem jego pojazdu, bowiem wówczas nie pakowałby komputera, a nawet nie uczestniczyłby w danym momencie w ruchu drogowym. Uznać zatem należało, iż zebranego materiału dowodowego wynikało, iż w chwili kolizji komputer ten znajdował się w bagażniku pojazdu powoda i uległ on uszkodzeniu. Dynamika przedmiotowej kolizji była taka, że podczas manewru wyprzedzania innego pojazdu, kierujący pojazdem marki S. (...) uderzył w poruszający się lewym pasem samochód powoda w przednią prawą stronę auta. Powód chcąc uniknąć dalszego kontaktu odbił w lewo i zahaczył lewą stronę auta w barierki ochronne. Przy tak działających siłach na pojazd i znajdujący się w nim laptop owinięty w koc pod siatką na zakupy oczywistym jest, że mógłby on z tej siatki wypaść, tak samo jak inne przedmioty które by się tam znajdowały. W takiej sytuacji wysunięcie się komputera z koca i uderzenie w skrzynkę z narzędziami lub uderzenie skrzynki z narzędziami w unieruchomionego laptopa nie było niczym nadzwyczajnym w tej sytuacji. Uderzenie w lub przez przypadkową rzecz w bagażniku, jak np. skrzynkę narzędziową mogło spowodować uszkodzenie matrycy oraz dysku twardego. W ocenie Sądu istniał zatem adekwatny związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy zaistnieniem przedmiotowej kolizji a szkodą doznaną przez powoda. Gdyby bowiem nie doszło do zdarzenia to uszkodzenia komputera nie powstałyby w dacie szkody. Za przyjęciem powyższego stanowiska przemawiał zarówno fakt, iż przy pierwszej czynności związanej ze zgłoszeniem szkody poszkodowany zgłosił uszkodzenie powyższego komputera, oraz fakt iż dokonanie ekspertyzy nastąpiło zaledwie kilka dni po zdarzeniu (21.12.2020r.), co świadczy o tym, że powód rzeczywiście komputer ten przewoził i uległ on uszkodzeniu w dniu 13.12.2020r. na skutek kolizji pojazdów. Bez znaczenia dla oceny, czy komputer ten znajdował się w środku pojazdu są notatki policyjne ze zgłoszonego zdarzenia drogowego. Notatka ta (wydruk komputerowy) mimo, iż wskazuje jako uszkodzenia inne – „urządzenia drogowe” i nie odnosi się do komputera powoda to ma charakter jedynie pomocniczy do opisu zdarzenia drogowego i jego okoliczności. W szczególności nie ma na celu przygotowanie informacji dla ubezpieczyciela pod kątem ustalenia rozmiaru szkody, a odnosi się jedynie do okoliczności istotnych pod względem przyszłych konsekwencji prawokarnych, a nie odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciela. Trudno zatem czynić rzut powodowi, iż 13 grudnia 2020r. o godzinie 20:44:50, w okresie zimowym, po zmierzchu nie weryfikował uszkodzeń rzeczy znajdujących się wewnątrz pojazdu i w dodatku niekoniecznie widocznych i do oceny na pierwszy rzut oka. Nadto brak jest informacji na dokumencie w zakresie osoby, która sporządziła powyższą notatkę policyjną (wydruk komputerowy), oraz czy dokument ten w zakresie treści był konsultowany z uczestnikami zdarzenia drogowego – brak podpisów osób uczestniczących. Dokument ten w znacznej mierze odnosi się do danych spinanych w oparciu o dokumenty pobrane od uczestników zdarzenia i zawiera lakoniczny opis innych uszkodzeń mogący stanowić zarówno wynik obserwacji osoby sporządzającej powyższy dokument jak i sugestię osób uczestniczących w kolizji. Odnosząc się natomiast do dokumentu (...) O (...) podpisana przez Komendanta Miejskiego Policji wskazać należy, iż kartę tą sporządzono elektronicznie, po zasięgnięciu danych z systemu, a zatem w oparciu o notatkę sporządzoną na miejscu przez funkcjonariuszy Policji. Powyższy dokument zatem nic nowego nie wnosi do sprawy.

W ocenie Sądu zgodny z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego jest fakt, iż komputer przewożony w bagażniku, nawet zabezpieczony przed przemieszczeniem się może ulec uszkodzeniu na skutek oddziaływania sił nadzwyczajnych na pojazd. Taką siłą nadzwyczajną jest właśnie uczestnictwo w kolizji. Z uwagi zatem na to, iż Sąd uznał występowanie adekwatnego związku przyczynowego kolizji z dnia 13.12.2020r. z uszkodzeniem komputera oraz z uwagi na brak zakwestionowania wysokości szkody co do jej wysokości – wysokość tę uznać należało za okoliczność przyznaną i nie był wymagany w tym zakresie dowód z opinii biegłego. Wysokość ta została zatem ustalona w oparciu o twierdzenia powoda i przedłożonej ekspertyzy.

Wobec powyższego powodowi należał się zwrot kosztów naprawy uszkodzonego komputera zgodnie z wysokością wynikającą z prywatnej ekspertyzy. Nie było także podstaw, aby uznać te koszty za zawyżone.

Wobec powyższego w punkcie 1. Wyroku Sąd na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c., art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. art. 361 k.c., zasądził od pozwanej na rzecz powoda tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu kwotę 38.869,04 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 stycznia 2021 roku oraz kwotę 2.578,00 wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 października 2021r., jako daty wniesienia pozwu.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd od kwoty stanowiącej odszkodowanie za naprawę pojazdu zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 16 stycznia 2021 do dnia zapłaty, tj. po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody. Zgodnie bowiem z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Pozwana dysponująca fachowym zespołem specjalistów była w stanie w podstawowym ustawowym terminie ustalić i wypłacić powodowi należne odszkodowanie. Z dokumentów szkody jasno wynika, iż zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 16 grudnia 2020r., nie zaś 13 grudnia 2020 roku, zatem upływ 30 dni do wydania decyzji nastąpił 16 stycznia 2021r.

W pkt II wyroku Sąd na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c., art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. art. 361 k.c. a contrario oddalił powództwo w pozostałym zakresie tj. w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 6.691,20 zł wraz z odsetkami, a także odsetek od dnia 13 stycznia 2021 roku do dnia 15 stycznia 2021 roku od kwoty związanej z naprawą uszkodzeń pojazdu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III. wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.).

Powód wygrał proces w 74 %, pozwana – w 26 %.

Koszty poniesione przez powoda stanowiły: opłata sądowa od pozwu (2.806,00 zł), opłata za czynności kwalifikowanego pełnomocnika w stawce minimalnej (5.400,00 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł). Łącznie 8.223,00zł.

Natomiast koszty poniesione przez pozwaną to opłata za czynności kwalifikowanego pełnomocnika w stawce minimalnej identycznej (5.400,00 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł). Łącznie 5417,00 zł.

Pozwana winna zatem zwrócić 74 % poniesionych kosztów przez powoda tj. 6.085,02 zł, zaś powód winien zwrócić pozwanej 26% kosztów, a zatem 1408,42 zł.

Różnica wskazanych wyżej iloczynów zasądzona została w punkcie III. wyroku w wysokości 4.676,60 zł na korzyść powoda.

Ponadto w punktach IV. i V. wyroku na tej samej zasadzie na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 8 ust. 1 i art. 83 ust. 2 i 113 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 z późn. zm.) rozstrzygnięto o nieopłaconych kosztach sądowych tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Gdyni. Mając na uwadze fakt, iż wynagrodzenie biegłego za sporządzone opinie zostały przyznane i wypłacone przez Skarb Państwa w ogólnej kwocie 2.081,16 zł należało zatem proporcjonalnie do wyniku sprawy nakazać pobrać na rzecz Skarbu Państwa od powoda odpowiednio kwotę 541,10 zł (26%) oraz od pozwanej 1540,06 zł. Przy czym w związku z niewykorzystaniem zaliczek wpłaconych w toku postępowania po 600,00 zł - zaliczki te nakazano zwrócić zarządzeniem z dnia 8 września 2023r.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak we wstępie.